

Zima

Konečně na nás dýchla zima a přinesla s sebou tuny sněhu. Střechy domů jsou pocukrované bílým práškem. Když začne padat sníh, nastoupí bílá tma. Sněhová peřina pokryla celé město. Sníh se za svitu měsíce třpytí jako perličky. I okna domů jsou mrazem pomalována nádhernými bílými krajkami.

Když se procházím sněhem, slyším, jak mi pod nohama křupe. V lese je neuvěřitelné ticho. Většina zvířátek je zachumlána ve svém pelíšku, kde zimu prospí. Kolem mě všechny stromy oblékají sněhobílé kabáty. Mám zimu rád.

Matěj Vrabec

Zima

Jednou za rok přiletí z neznámých končin bájně stvoření zvané Sněžný drak. Sněžný drak má velice křehká křídla, která jsou z toho nejbělejšího prášku. Říká se mu sníh. Oči má velké jako zmrzlý, ledem pokrytý basketbalový míč.

Když Sněžný drak přikryje svými křídly všechnu zemi a začne chrlit ledový oheň, v tu chvíli vyběhnou ven malá veselá stvoření, která změni smutného strašidelného draka ve veselé koule a ty trefí vše, co se hýbe. Jmenují se děti. Děti jsou potomci lidí, kteří jsou úplným opakem dětí. Svými železnými oři ničí Sněžného draka kus po kusu.

Na konci období Sněžného draka drak ubývá a ubývá a za chvíli se vytratí úplně. Ta malá, veselá stvoření už nejsou veselá a stávají se z nich lidé a na světě je mnohem míň legrace.

Štěpán Valenta

Zima

Když vítr svlékne poslední strom a na zem dopadne první odvážná vločka, začíná vláda královny Zimy. Její bílá armáda se snáší na zem a brzy pokryje celý kraj.

Na návštěvu přijde i světoznámý umělec pan Mráz. Pod jeho rukou vznikají na oknech ty nejkrásnější obrazy. Všude rozsévá ledové krystalky, které se třpytí jako drahokamy, aby pomohl Zimě vytvořit velkou bílou pokrývku. Paní Zima pocukruje stromy a sněhové vločky jako by na nich tančily. Potom se s panem Mrázem vydají na procházku k jezeru a dívají se do toho lesklého ledového zrcadla, které vytvořil pan Mráz.

A když už je všechno hotovo, uspořádá královna Zima velkou slavnost, na které vločky tančí s krystalky ledu a do toho hraje pan Vítr a paní Meluzína. A my teď můžeme jít stavět sněhuláka.

Škultéty Jan

ZIMA

Jednoho rána jsem se probudila a z okna jsem zahlédla sníh. Ani chvíli jsem neváhala a vyběhla jsem ven. Jakmile jsem otevřela čokoládově hnědé dveře, dýchla na mě ta studená zimní krajina pokrytá čistě bílou peřinou.

Na střeše visela průzračná a ledově zmrzlá lízátka. Pak jsem vyběhla na bíle potaženou zahradu. Zastavila jsem se vedle velikánského zasněženého smrku. Jeho jehlice byly pokryté práškem, který se sypal z velkého sněžného mraku nad mojí hlavou. Větve měl skleslé, zmrzlé a rozechvělé. Klepaly se zimou stejně jako já. Keře byly pod rukou největšího umělce pana Mráze pokryty pavučinou sněžného závoje. Ostatní kytičky pod zimní příkrývkou nebyly ani vidět.

Z ničeho nic začalo hustě sněžit. Krásně krajkované a obšíváné vločky jsem začala chytat do svých zmrzlých a červených rukou. Jakmile vločky dopadly na moji dlaň, rozplynuly se.

Konečně husté sněžení zesláblo jen v takové zimní mrholení. Mráz začal na skleněná okna malovat různá umělecká díla ze své sbírky. Najednou se z nebe na zem snesla mlha z kouře od roztopených a krásně hřejících krbů. Pomalu jsem se vracela zpátky domů a mé boty za sebou zanechávaly jasně viditelnou stopu...

Anežka Pražáková

ZIMA

Každý rok se k nám vrací krásná, ale krutá zima. Každý z nás si jistě vzpomene, jaké skopičiny prováděl, když poprvé napadl sníh.

Ledová královna se spolu se svými věrnými pomocnicemi vydaly na cestu. Rozhazovaly sněhové vločky a rozfoukávaly je svým studeným dechem. Větve všech stromů shodily své listy. Zůstaly úplně holé. Až teď je vystřídaly třpytivé malinkaté vločky. Sníh pokryl vše, co mohl. Byl tak bílý a zářivý, že oslnil každého, kdo vyšel ven. Pohled na oblohu připomínal stádo ovcí, co spěchají neznámo kam.

Vanesa Turovská